

PARAULES DE VIDA

«L'Eucaristia és signe d'unitat i vincle de caritat» (Sant Agustí)

Tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries» (Ac 2,42). Aquesta és la descripció de la primera comunitat cristiana. En ella, la «fracció del pa» o Eucaristia portava a la unió de la comunitat i a ajudar els més necessitats. El nostre Concili Tarraconense ens convida a «revifar la tradició, tan intensament viscuda en els primers segles de l'Església, de vincular visiblement la celebració de l'Eucaristia amb la caritat fraterna, insistint de manera particular en la relació entre la Fracció del Pa i la comunió cristiana de béns, en la lògica que comporta de la compartició dels béns eterns al compartiment dels béns temporals» (Concili Provincial Tarraconense, 77a).

El Pa que adorem i amb el qual ens nodrim és el Cos entregat de Crist; i el Calze que compartim és la seva Sang vessada per nosaltres. Aquest és el Misteri de la fe. Davant d'ell fem nostra la recomanació de sant Ciril de Jerusalem, «no et preguntes si això és veritat, més aviat acull amb fe les paraules del Senyor, perquè Ell, que és la Veritat, no menteix pas». El reconeixement de la real i vertadera presència de Crist ens duu a reconèixer la seva presència en tota persona, especialment en els qui estan marcats per les dificultats de la pobresa i la marginació. Per això el dia del Corpus Christi és també el dia de la Caritat. No podem restar indiferents davant la pobresa del nostre món. Càritas, present en totes les parròquies, és un petit però eficaç instrument per realitzar el servei als altres com a comunitat cristiana per perllongar la força de l'Eucaristia en la vida.

El Pa que adorem i amb el qual ens nodrim és el Cos entregat de Crist; i el Calze que compartim és la seva Sang vessada per nosaltres. Aquest és el Misteri de la fe. Davant d'ell fem nostra la recomanació de sant Ciril de Jerusalem, «no et preguntes si això és veritat, més aviat acull amb fe les paraules del Senyor, perquè Ell, que és la Veritat, no menteix pas». El reconeixement de la real i vertadera presència de Crist ens duu a reconèixer la seva presència en tota persona, especialment en els qui estan marcats per les dificultats de la pobresa i la marginació. Per això el dia del Corpus Christi és també el dia de la Caritat. No podem restar indiferents davant la pobresa del nostre món. Càritas, present en totes les parròquies, és un petit però eficaç instrument per realitzar el servei als altres com a comunitat cristiana per perllongar la força de l'Eucaristia en la vida.

A vui es parla d'ajustament econòmic mundial per tal de salvaguardar l'economia dels nostres pobles. Però no hem d'oblidar que per imperatiu de l'Eucaristia som convidats a dedicar part dels nostres esforços a l'eradicació de la pobresa. El Papa Benet ens ho diu en la seva Exhortació apostòlica «Sagrament de la Caritat»: «La unió amb Crist que es realitza en el Sagrament ens capacita també per a nous tipus de relacions socials: La "mística" del Sagrament té un caràcter social. En efecte, la unió amb Crist és al mateix temps unió amb tots els altres a qui Ell s'entrega. No puc tenir Crist només per a mi; únicament puc pertànyer-li en unió amb tots els qui són seus o ho seran» (n. 89). I en aquest sentit, també el Papa recomana impulsar les organitzacions caritatives com instrument eclesial que ajuda a sortir de la pobresa i, sobretot, a recuperar la pròpia dignitat i la incorporació a la vida quotidiana.

Corpus és el dia de la Caritat; ens demana generositat en la comunió cristiana de béns i la incorporació de nous voluntaris a les tasques caritatives. La participació a la taula del Pa de Vida, duu a un compromís decidit en favor de tots, especialment dels pobres, en els que Crist vol ser servit i estimat.

† **Javier Salinas i Viñals**
Bisbe administrador apostòlic de Lleida

Missa i procesó del Corpus Christi a la Seu Vella

► Diumenge 25 de maig, 6 tarda a la Seu Vella, Eucaristia de la solemnitat del Corpus Christi, presidida pel bisbe Xavier Salinas i concelebrada pels sacerdots i religiosos de la ciutat. Tot seguit tindrà lloc la processó eucarística pels voltants de l'antiga catedral fins als àbsides, on tindrà lloc la benedicció amb el Santíssim Sagrament.

El bisbe Xavier Salinas presideix l'ofici i processó en honor del patró de Lleida sant Anastasi

► El bisbe Xavier Salinas presidí el matí del diumenge 11 de maig a la catedral, l'Ofici solemne en honor del patró sant Anastasi, amb l'assistència de la Corporació municipal, les primeres autoritats i les pubilles de les festes, així com nombrosos fidels que ompliren el temple. El Sr. Bisbe en la seva homília digué que el martiri del sant, donant la vida per Crist el féu un home lliure. Finalitzada la celebració la imatge del patró fou duta en processó fins a la plaça de Sant Joan, on tingué lloc la tradicional ofrena floral. Al dia següent es féu també en la catedral una Missa per commemorar litúrgicament sant Anastasi, a l'haver coincidit enguany la seva festa amb el diumenge de Pentecosta.

Noces sacerdotals a l'Acadèmia Mariana

L'Acadèmia Mariana va acollir el matí del 10 de maig, l'anyal Jornada de Convivència Sacerdotal amb ocasió de la festa de Sant Joan d'Àvila, patró del clergat. S'inicià a la capella de la Verge Blanca de l'Acadèmia patrona de la ciutat, amb la concelebració eucarística presidida pel bisbe Xavier Salinas, amb gairebé la pràctica totalitat del presbiteri diocesà.

A la vora del bisbe se situaren els sacerdots que enguany celebren les seves Noces d'Or: Serafi Jou, Luis Martínez, Josep Meda, Francesc Rosselló i el carmelita P. Josep Jaumot, amb les absències de Fabriciano Reyes i Isidro Berenguer. També concelebraren el mercedari P. Joaquim Pina, que compleix les d'argent i Mn. Jesús Tarragona, els seus 60 anys de sacerdocí, a l'igual que mossèn Josep A. Brugat, que tampoc va poder assistir.

El bisbe Salinas en la seva homília, al felicitar els mossens que celebraven les seves nocés sacerdotals pel camí

recorregut i per la seva fidelitat a Déu i a l'església, digué que en el context actual, ser fidels al sacerdocí és gairebé una miracle moral: «...nosaltres si continuem, és per l'amor a Crist al qui estem vinculats sacramentalment pel sacerdocí», digué el Sr. Bisbe, alhora que convidà a pregar per les vocacions.

La celebració tingué també un to de comiat del bisbe davant el presbiteri diocesà, a l'anunciar en la celebració als mossens que la seva estada a Lleida com administrador apostòlic, semblava arribar a la fi: «...l'Església de Lleida continua, encara que els successors dels apòstols vagin canviant», digué.

La jornada sacerdotal continuà tot seguit amb una conferència al Teatre de l'Acadèmia, que impartí el nou provincial dels carmelites de Catalunya P. Agustí Borrell, sobre la figura de la carmelita Edith Stein. Finalment tingué lloc un dinar de germanor en les instal·lacions de la Casa d'Espiritualitat.

EL COS I LA SANG DEL SENYOR

► Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 8,2-3.14b-16a)

Moisés digué al poble: «Recorda't del camí que el Senyor t'ha fet fer pel desert des de fa quaranta anys per afligir-te, per provar-te, per conèixer els sentiments del teu cor i veure si observaries o no els seus mandaments. T'afligí fent-te passar fam, però després t'alimentà amb el manà, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu, perquè aprenguessis que l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu. Recorda't del Senyor, el teu Déu, que et va fer sortir de la terra d'Egipte, un lloc d'esclavatge; que t'ha fet passar per aquest desert immens i terrible, infestat de serps verinoses i d'escorpins, una terra eixuta, sense aigua, on per a tu va fer saltar un doll d'aigua de la roca dura, i t'hi alimentava amb el manà, que els teus pares no coneixien».

► Salm responsorial (147)

R. *Glorifica el Senyor, Jerusalem.*

Glorifica el Senyor, Jerusalem, / Sió, canta lloances al teu Déu, / que assegura les teves portes / i beneeix dintre teu els teus fills. R.

Manté la pau al teu territori / i et sacia amb la flor del blat. / Envia ordres a la terra, i la seva paraula corre de pressa, no es detura. R.

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob, / als fills d'Israel, els seus decrets i decisions. / No ha obrat així amb cap altre poble, / no els ha fet conèixer les seves decisions. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,16-17)

Germans, el calze de la benedicció que nosaltres beneïm, ¿no és, potser, comunió amb la sang de Crist? El pa que nosaltres partim, ¿no és, potser, comunió amb el cos de Crist? El pa és un de sol. Per això tots nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,51-58)

En aquell temps Jesús digué als jueus: «Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meua carn: perquè doni vida al món». Els jueus es posaren a discutir. Deien: «Com s'ho pot fer aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?». Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beueu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meua carn i beu la meua sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meua carn és un veritable menjar, i la meua sang és una veritable beguda. Qui menja la meua carn i beu la meua sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre».

► Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 8,2-3.14b-16a)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Recuerda el camino que el Señor, tu Dios, te ha hecho recorrer estos cuarenta años por el desierto; para afligirte, para ponerte a prueba y conocer tus intenciones: si guardas sus preceptos o no. Él te afligió haciéndote pasar hambre, y después te alimentó con el maná, que tú no conocías ni conocieron tus padres, para enseñarte que no sólo vive el hombre de pan, sino de todo cuanto sale de la boca de Dios. No te olvides del Señor, tu Dios, que te sacó de Egipto, de la esclavitud, que te hizo recorrer aquel desierto inmenso y terrible, con dragones y alacranes, un sequedal sin una gota de agua, que sacó agua para ti de una roca de pedernal; que te alimentó en el desierto con un maná que no conocían tus padres.»

► Salmo responsorial (147)

R. *Glorifica al Señor, Jerusalén.*

Glorifica al Señor, Jerusalén; / alaba a tu Dios, Sió: / que ha reforzado los cerrojos de tus puertas, / y ha bendecido a tus hijos dentro de ti. R.

Ha puesto paz en tus fronteras, / te sacia con flor de harina. / Él envía su mensaje a la tierra, / y su palabra corre veloz. R.

Anuncia su palabra a Jacob, / sus decretos y mandatos a Israel; / con ninguna nación obró así, / ni les dio a conocer sus mandatos. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 10,16-17)

Hermanos: El cáliz de la bendición que bendecimos, ¿no es comunión con la sangre de Cristo? Y el pan que partimos, ¿no es comunión con el cuerpo de Cristo? El pan es uno, y así nosotros, aunque somos muchos, formamos un solo cuerpo, porque comemos todos del mismo pan.

► Lectura del evangelio según san Juan (Jn 6,51-58)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los judíos: «Yo soy el pan vivo que ha bajado del cielo; el que coma de este pan vivirá para siempre. Y el pan que yo daré es mi carne para la vida del mundo.» Disputaban los judíos entre sí: «¿Cómo puede éste darnos a comer su carne?» Entonces Jesús les dijo: «Os aseguro que si no coméis la carne del Hijo del hombre y no bebéis su sangre, no tenéis vida en vosotros. El que come mi carne y bebe mi sangre tiene vida eterna, y yo lo resucitaré en el último día. Mi carne es verdadera comida, y mi sangre es verdadera bebida. El que come mi carne y bebe mi sangre habita en mí y yo en él. El Padre que vive me ha enviado, y yo vivo por el Padre; del mismo modo, el que come vivirá por mí. Éste es el pan que ha bajado del cielo; no como el de vuestros padres, que lo comieron y murieron; el que come este pan vivirá para siempre.»

Jesús eucaristia. Pintura de Juan de Juanes (1523?-1579)

COMENTARI

Quin pa compartim?

Compartim el manà que ens recorda el llarg camí pel desert. El Senyor, després de treure Israel d'Egipte, el país d'esclavatge, el condueix pel desert durant quaranta anys. Desert, lloc del primer amor entre Déu i el poble. Lloc, també, on el poble és provat per tal de veure si el seu cor és del tot fidel al Senyor. Lloc, tanmateix, on Déu educa i no deixa que les serps verinoses ataquin; on no hi ha aigua, però Ell en fa brollar de la roca dura; on no hi ha pa, però on Ell alimenta amb el manà. Lloc de mort que Ell fa esdevenir lloc de vida. Allí s'aprèn (ho explica el capítol 8 del Deuteronomi llegit sencer) que vivim de tot

el que surt de la boca de Déu, que cada dia cal sortir a buscar la ració diària del seu do, que el que fem ho fem amb les forces que d'Ell rebem, que el que tenim és do seu, que la vida és viure segons Ell.

Compartim el pa, veritable cos de Crist; el partim en l'altar de cada eucaristia. Compartim la copa de la seva sang. Cada vegada que ens trobem per fer-ho en memòria de Jesús, la participació de l'únic pa ens fa membres del seu cos, ens fa germans. La fraternitat, tasca nostra, però sobretot do seu.

Aquest pa partit, ofert per nosaltres i per tothom, és el pa viu baixat del cel. Després de tastar el man-

nà, d'aprendre amb el salmista a lloar el Senyor, podem arribar a gustar i reconèixer el veritable menjar, el veritable pa viu baixat del cel. Al Crist, hi arribem pel camí dels nostres deserts, pel camí de les benediccions rebudes, pel camí de la nostra història, personal i col·lectiva, de salvació. En ella se'ns atansa Jesús, l'enviat del Pare, que viu gràcies a Ell i que ens donarà de viure també gràcies a Ell. Menjar el seu cos, compartir el pa, ens va transformant en icones seves, ens va cristificant.

Ens deixarem transformar per aquest pa?

Olga Nicolau

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): 1Pe 1,3-9 / SI 110 / Mc 10,17-27 ■ **dimarts** (□ Sant Feliu): 1Pe 1,10-16 / SI 97 / Mc 10,28-31 ■ **dimecres** (□ Lleida): 1Pe 1,18-25 / SI 147 / Mc 10,32-45 ■ **dijous** (□ Urgell): 1Pe 2, 2-5.9-12 / SI 99 / Mc 10,46-52 □ **divendres**: Dt 7, 6-11 / SI 102 / 1Jn 4,7-16 / Mt 11, 25-30 □ **dissabte**: So 3, 14-18a (o bé: Rm 12,9-16b) / Is 12,2-6 / Lc 1,39-56 ■ **diu-menge** vinent, IX de durant l'any (lit. hores: 1a setm.): Dt 11,18.26-28.32 / SI 30 / Rm 3,21-25a.28 / Mt 7,21-27.

EL ROSTRE DEL DÉU AMOR

«Feu això, que és el meu memorial»

El testimoni més antic que tenim de la institució de l'Eucaristia és de l'apòstol Pau (1Co 11,23-25), que la presenta com a «tradicció que ve del Senyor».

«Feu això, que és el meu memorial». Ho fem a cada Eucaristia. Evidentment, quan Jesús diu «això és el meu cos ofert per vosaltres» i «aquest calze és la nova aliança segellada amb la meua sang», està anticipant els fets de l'endemà, quan a la creu farà ofrena del seu cos i vessarà la seva sang. Perquè allò que s'anticipa simbòlicament en el sopar es fa realitat en el Calvari. Són dos moments inseparables d'una mateixa donació, d'un lliurament màxim.

Què vol dir celebrar el memorial de Jesús? Per què no diu simplement «feu això en record meu»? Per què utilitza la paraula *memorial*? La utilitza perquè és una paraula que té un contingut especial en la Sagrada Escripura, i concretament en relació amb l'àpat pasqual dels jueus. Fer el memorial vol dir que Déu torna a fer activament present la gràcia salvadora que va concedir en l'acció que es recorda litúrgicament.

Cada vegada, doncs, que celebrem l'Eucaristia, Jesucrist torna a viure la seva donació amb la mateixa força que la va viure dalt la creu. El Pa i el Vi eucarístics, sobre els quals s'ha invocat l'Esperit Sant, són presència del Senyor que es dona plenament al Pare i als germans. Són continuació, per tant, d'aquella realitat expressada d'una manera simbòlica en el rentament dels peus als deixebles; és a dir, són continuació del servei humil que el *Senyor* i *Mestre* realitza a favor de tots els qui l'acullen i es deixen rentar per ell. Un servei que fa per mitjà del do de la seva vida.

Acollint aquest servei participem de la seva salvació i som transformats de mica en mica a imatge d'ell. Combregar amb el sagrament de la donació màxima del Senyor, que ofereix el seu Cos i la Seua sang sacrificats, ens compromet a assimilar la seva vida i la seva actitud.

Josep M. Soler, abat de Montserrat
(Kyrie! El rostre del Déu amor. PAM, 2006)

CIVILITZACIÓ DE LA CONVIVÈNCIA

Tradició i contemporaneïtat

L'Església catòlica, en els anys seixanta, va sentir la necessitat de redefinir-se davant el món contemporani en la seva consciència teològica i espiritual. Per això va animar un concili ecumènic, el Vaticà II, que va generar diversos textos dedicats als altres (no catòlics): un al món modern, un altre als cristians no catòlics, un altre a les religions no cristianes, sense oblidar algunes reflexions sobre l'ateisme.

En la llarga història dels concilis, els *altres* mai no havien tingut tant espai en un replantejament del catolicisme. És potser una secularització del catolicisme? No ho sembla, perquè, malgrat haver patit diverses crisis, l'Església ha reafirmat la seva identitat profunda, tal com es veu en els dos últims papes, Joan Pau II i Benet XVI. És una reformulació de les identitats entre tradició i contemporaneïtat.

El novel·lista francolíbanès Amin Maalouf, sensible a l'encreuament de cultures i religions al Mediterrani, ha observat que cada persona és dipositària de dues herències, una de vertical, que ve de la història i de la tradició, i una altra d'horitzontal, que ve de la contemporaneïtat. La contemporaneïtat té una profunda força pròpia. La contemporaneïtat va en la direcció de l'homologació o, per contrast, afaforeix les diferències. «Per dir la veritat —diu Maalouf—, si afirmem amb tanta ràbia les nostres diferències és perquè som cada vegada menys diferents [...] malgrat els conflictes, les enemistats seculars, cada dia que passa redueix una mica més les nostres diferències i augmenta una mica més les nostres afinitats».

Només cal pensar en els joves europeus de l'última generació: les diferències nacionals, que fa dues generacions encara eren importants, avui es consideren una cosa secundària.

Andre Riccardi

(Conviure. Ed. RBA Llibres, Barcelona 2007)

SANTORAL

25. ✝ Diumenge. El Cos i la Sang de Crist. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i doctor de l'Església; sant Gregori VII, papa (1073-1085), abans monjo Hildebrand; santa Maria-Magdalena de Pazzi (Florència 1566-1607), vg. carmelitana. Sant Urbà I, papa (222-230) i mr.; santa Magdalena-Sofia Barat, fund. rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

26. Dilluns. Sant Felip Neri (Florència 1515-Roma 1595), prev., fund. Congregació de l'Oratori (CO, 1551); sant Zacaries, bisbe; sant Quadrat, mr., deixeble dels apòstols; sant Eleuteri, papa (grec, 175-189) i mr.

27. Dimarts. Sant Agustí de Canterbury (s. VI-VII), bisbe, abans monjo a Roma; sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo.

28. Dimecres. Sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.; santa Maria-

Anna de Jesús Paredes, verge, de l'Equador.

29. Dijous. Sant Just (segle VI), bisbe d'Urgell; sant Pere Sans, bisbe de Foquien i màrtir a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic. Beat Feliu de Nicòsia, religiós caputxí; beat Ramon Escrivà i companys màrtirs.

30. Divendres. El Sagrat Cor de Jesús. Sant Ferran (1198-1252), rei castellano-lleonès, patró d'institucions diverses. Santa Joana d'Arc, vg., patrona de França; santa Emília, mare de sants (Basili el Gran, Gregori de Nissa i Pere de Sebaste, bisbes, i Macrina). Beat Pere Tarrés i Claret (Manresa, 1905-Barcelona, 1950), prevere de la diòcesi de Barcelona; beata Baptista de Varano, vg.

31. Dissabte. L'Immaculat Cor de Maria. Visitació de la Mare de Déu. Santa Peronella (*Petronila*), vg.; sant Pasqual, diaca.

PENSAR EN LOS HIJOS

¿Y los otros parientes?

Sucede cada vez con mayor frecuencia que una de las dos familias de los progenitores, o incluso ambas, desaparece de la vista del niño como por arte de magia. La familia que tiene más las de perder es la del progenitor no custodio, porque el encargado de la guarda-custodia ya se cuida de mantener alejado a todo el linaje del ex: abuelos, tíos, primos... (También hay las excepciones de rigor).

Aquí quisiera advertir a los padres en situación de separación que actúen con mucha cautela a la hora de decidir estas traumáticas *amputaciones genealógicas*, porque, además de privar a los niños de la extensa familia que les pertenece, luego, a la larga, cuando los hijos crecen, se lo pueden echar en cara.

Por otra parte, los parientes son un ingrediente importante en la red social (la valiosa *network* que preconizan los anglosajones) que ayudará enormemente al niño en el proceso de separación, pues permitirá al menor tener contacto con pluralidad de hombres y mujeres, con lazos de sangre y de parentesco por afinidad, constatando así que su padre o su madre no son seres socialmente solitarios.

No me cansaré de repetir que el niño tiene necesidad de que varios adultos de sexo diferente se ocupen de él, especialmente a partir de los dos o tres años de edad. También quiero resaltar que las niñas, por ejemplo, necesitan conocer a personas varones del lado materno apreciadas por la madre, y a mujeres del lado paterno apreciadas por el padre, y con los niños pasa otro tanto.

Deseo dejar bien claro que es un grave error parental intentar *satanizar* a los ojos del hijo el sexo del otro progenitor.

Dr. Paulino Castells

(Separarse bien. Pensando en los demás y en uno mismo. Ed. Espasa-Calpe, 2004)

ENTREVISTA

▶ XAVIER BOSCH

Fe i periodisme

Després de set anys com a cap de la programació de l'emissora RAC 1 —els tres últims va dirigir i presentar el programa *El món a RAC 1*—, i amb una àmplia trajectòria en el món dels mitjans de comunicació, el periodista Xavier Bosch és, des del passat mes de novembre, el director del diari *Avui*. Els canvis que ha realitzat des de la seva entrada han tingut una bona acceptació entre els lectors, raó per la qual cal felicitar-lo. En Xavier Bosch ha viscut sempre la seva espiritualitat en la intimitat.

Per què creu en Déu?

Diria que per necessitat i, fins i tot, per egoisme. M'explico. La meua mare va morir quan jo tenia 19 anys, després de 14 anys de malaltia. Això vol dir que la vaig veure patir i que em va caler ser fort mentalment per passar aquell tràngol. En aquest sentit, si li podia demanar a algú que em donés força mental per suportar-ho, no me'n vaig estar.

Els creients som privilegiats, pel fet de tenir el do de la fe?

En absolut. Creure en Déu no vol dir ser més bona persona que les altres, ni poder mirar la resta per damunt de l'espatlla. Tothom és igual de respectable, cregui o no cregui. Em sembla que Jesús seria el primer a qui li agradaria que ningú es pensés que és un privilegiat per tenir determinades creences. Tampoc estic segur que la fe sigui un do. Potser és més aviat una il·lusió. No ho sé. És una de les grans preguntes de la vida.

Com s'ha de tractar la informació religiosa en un diari?

Com qualsevol altra informació. És a dir, publicant allò que és notícia i, sobretot, contrastant i mirant de tenir sempre tots els punts de vista. Sí que en els darrers temps, però, la tendència banalitzadora dels mitjans de comunicació ens arrossega a tots a fixar-nos massa en l'anècdota i potser massa poc en allò que és realment significatiu. Ens cal fer més autocrítica.

Òscar Bardaji i Martín

AGENDA

Eucaristia de la M. Esperança González.—Dissabte 24 de maig, 7 tarda a la capella de les religioses Missioneres del Cor de Maria, Eucaristia per demanar la canoització de la seva fundadora, la lleidatana i venerable M. Esperança González i en commemoració del 123 aniversari del seu naixement, el 19 de maig de 1923. Presidirà Mn. Jaume Pedrós.

Festa de Santa M. de Gardeny.—Diumenge 25 de maig, festa patronal a la parròquia de Santa Maria de Gardeny. Misses a les 9, 10.30, amb celebració comunitària de la Santa Unció, 12 i 5.45 de la tarda. Veneració de la patrona i cant dels Goigs.

Inauguració de la restauració del mural de Lluçia Navarro a Sant Martí.—Diumenge 25 de maig, al finalitzar la Missa de l'1 de la tarda a Sant Martí, solemne trasllat del Santíssim a la capella i benedicció eucarística, com acte d'inauguració del mural de la Capella del Santíssim.

Festa de sant Urbà a Vilaller.—Diumenge 25, 1.30 tarda, benedicció del terme al pilaret de Sant Urbà de Vilaller i dinar popular, en commemoració de la seva festa.

Eucaristia de la Dedicació de la Catedral.—Dimecres 28, 11 matí, a la catedral de Lleida, Eucaristia commemorativa del 227 aniversari de la Dedicació de la Catedral.

Fi de curs a l'IREL.—Dijous 29, 8 tarda a l'IREL: Celebració de l'Eucaristia i acte acadèmic de cloenda del curs 2007-2008.

Solemnitat del Cor de Jesús al monestir de les Carmelites.—Divendres 30, festa del Sagrat Cor de Jesús al Monestir de les Carmelites Descalces de la Caparrella: 6.30 tarda, Eucaristia, Exposició del Santíssim Sagrament i acte de Consagració al Cor de Jesús. Sortiran autocars de les parròquies del Pilar i Sant Pau a les 6 tarda.

Confirmacions dels col·legis Santa Anna i Terraferma.—Divendres 30, 6 tarda a la parròquia de Sant Llorenç de Lleida, Eucaristia de Confirmacions del col·legi Santa Anna i a les 8 tarda, Eucaristia de Confirmacions del col·legi Terraferma.

Festa de la Mare de Déu de la Mola.—Dissabte 31, 1.30 tarda festa a l'Ermida de la Mare de Déu de la Mola (el Pont de Suert), a la Serra de Pena, amb la celebració de l'Eucaristia.

Recés mensual a la Catedral.—Dissabte 31, de 4 a 7 de la tarda a la capella del Santíssim de la Catedral de Lleida, Recés mensual dirigit per Mn. Daniel Turmo. Entrada pel carrer Almuñí Vell.

Jornada interreligiosa.—Dissabte 31, amb ocasió de la Jornada interreligiosa de Lleida, de 4 a 5 tarda, portes obertes al santuari parròquia de Santa Teresina dels pares carmelites.

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

El bisbe Salinas presideix la Missa de comiat de les religioses Filles de Sant Josep

L'1 de maig a les 10 del matí, fent-ho coincidir amb la festa de sant Josep Obrer, tingué lloc a la capella de la que ha estat durant més d'un segle, residència de les religioses Filles de Sant Josep «Josefines», en el carrer Acadèmia 18 de Lleida; una Missa de comiat d'aquesta congregació religiosa. Després de 113 anys de servei a la diòcesi, el 21 d'abril les Josefines de Lleida van fer públic que traslladaven la comunitat a la seva casa de Manresa.

Nombrosos fidels, així com religioses i religiosos de les diverses congregacions i instituts religiosos presents a la diòcesi, acompanyaren en la celebració de comiat a les 22 Josefines, encapçalades per la seva superiora la lleidatana Carme Rossell,

La Missa fou presidida pel bisbe Xavier Salinas i concelebrada pel vicari general Mn. Joan R. Ezquerria; el capellà de la casa Mn. Antoni Agelet; el delegat per la Vida Consagrada Mn. Vicenç; el director de la veïna Acadèmia Mariana, Mn. Salvador Gené i altres preveres diocesans i religiosos.

En la seva homilia, el Sr. Bisbe agrai en nom de la diòcesi el servei discret i silenciós de les Josefines a exemple del seu patró sant Josep, que han exercit el seu carisma en moltes accions i obres, arribant a moltes persones, «...sentim que marxeu, i us trobarem a faltar, però ho comprenem», els digué Mons. Salinas.

En la celebració es tingué un especial record per la religiosa Maria Nieves Ibero, que havia mort pocs dies abans a l'edat de 78 anys. La superiora de la comunitat, la lleidatana Carme Rossell ha dit a l'explicar els motius: «Marxem per que les germanes són ja molt grans, la casa no reuneix les condicions per poder atendre a les nostres germanes com elles es mereixen i no ens podem permetre una remodelació. Aquest trasllat respon també a una reestructuració de la Congregació degut a la manca de vocacions».

Les Josefines, com a record i mostra d'agraïment a quans van voler participar en aquesta Missa de comiat, obsequià a

tots ells amb un clauer amb la imatge de la Sagrada Família i la dedicatòria: «Filles de Sant Josep - 1895-2008».

La delegació de la Vida Consagrada i Santa Maria de Gardeny, diuen «adéu» a les Josefines

Un altre comiat que han tingut les religioses ha estat el protagonitzat per la delegació de Vida Consagrada, en la tarda del 14 de maig quan religiosos i religioses de les totes les congregacions i instituts presents en la diòcesi, es feren present en la Casa de les Josefines, per pregar plegats en la seva capella i compartir un berenar de comiat.

També la parròquia de Santa Maria de Gardeny, a la qual pertany la casa de les Josefines, s'acomiadà d'aquestes singulars feligreses, en la Missa de les 7 de la tarda del dissabte 24 de maig i vigília de la festa de la seva titular. El rector Mn. Gerard Soler palesà el seu sentiment de tristesa per que un altra congregació deixa Lleida i el seu goig i agraïment per tot el bé que han fet les Josefines a Lleida i a la diòcesi.

Que millor al concloure aquesta crònica de comiat de les Josefines, que reproduir un titular de premsa que sortí aquells dies i que deia així: «Les trobarem a faltar!».

L'Acadèmia Mariana s'acomia de les «seves veïnes» les Josefines

En la Missa vespertina del dissabte 10 de maig, l'Acadèmia Mariana de Lleida va voler també acomiadar a les seves «veïnes de sempre», les religioses Josefines. Les dues cases es troben front per front, en el carrer Acadèmia i no es podia fer menys. El director, Mn. Salvador Gené que presidí l'Eucaristia del mes de Maria a la capella de la Verge Blanca de l'Acadèmia, tingué emotives paraules per la comunitat de religioses que encapçalades per la seva superiora la germana Carme Rossell, van assistir a la celebració. Ho feu agraint-los-hi haver-la vigilat i cuidat com casa seva, amatentes sempre a les necessitats de la patrona i del Palau de Maria, alhora que destacà la seva llarga trajectòria de servei a la ciutat, principalment en el camp de la docència i l'atenció als malalts, sobre tot en els anys de servei a la Clínica Montserrat.

Les religioses, abans de marxar, van voler deixar un record a l'Acadèmia consistents en dues antigues àmfores de plata, de la seva capella, per a que puguin sers usades per col·locar-hi flors a la Verge Blanca. La Junta de l'Acadèmia les obsequià a elles amb una imatge de la patrona, a la que durant tants anys hi han estat vinculades i que les religioses reberen emocionades.

La comunitat de Josefines s'acomia de la diòcesi de Lleida

Les religioses *Filles de Sant Josep*, conegudes a Lleida com a *Josefines*, conclourem a finals de maig, la nostra presència en aquesta estimada ciutat i diòcesi de Lleida, després de 113 anys d'història i ens traslladarem a Manresa.

La comunitat va començar la seva missió el 19 d'abril de 1895, al carrer San Antoni i posteriorment es va instal·lar al carrer Acadèmia, n. 18. En l'origen d'aquesta obra va tenir una part molt decisiva el caritatiu advocat D. Ignacio Simón, qui, a més de sol·licitar amb insistència la nostra vinguda, va cedir gratuïtament casa seva perquè hi comencéssim l'activitat d'atenció a noies òrfenes o en situacions difícils.

Durant més d'un segle la comunitat ha ofert varietat i multiplicitat de serveis caritatius a la ciutat, com el col·legi internat per a nenes òrfenes o del «tribunal tutelar de menors» —a més de l'estudi s'hi feien feines per a ajudar al manteniment—. Més tard es va ampliar el col·legi amb el batxillerat, amb alumnes externes. Les necessitats de la ciutat i la creativitat de les religioses van donar pas a projectes di-

versos, però amb un tret definidor del nostre carisma: *l'atenció a la dona treballadora i amb pocs recursos*.

Atentes a les necessitats, les *Josefines* hem anat afrontant diverses presències a Lleida, a més de les ja esmentades: atenció a joves en risc, promoció de tallers de costura i de catequesi, residència d'ancianes, residència per a joves treballadores o estudiants amb pocs recursos, assistència de malalts a domicili i a la Clínica Montserrat. En l'actualitat col·laborem amb Càritas en un programa d'habitatge solidari per a dones emigrants i tenim la residència per a religioses ancianes. Aquí, com en d'altres llocs, *l'Institut de Filles de Sant Josep* ens proposem ajudar la dona. Vam ser fundades amb aquesta finalitat i en un con-

text català d'industrialització i explotació de les treballadores, el 1875 a Calella. En l'origen del nostre carisma, l'Esperit Sant es va servir del jesuïta P. Francisco Butiñá i d'un grup de joves treballadores, entre les quals hi havia Maria Gori, María Comas i Isabel Maranges, la primera superiora. Avui la Congregació es troba en diversos països d'Amèrica Llatina i d'Àfrica. A Espanya l'escassetat de vocacions ens obliga a reorganitzar-nos, reduir activitats i unir esforços.

El nostre adéu vol ser senzill, perquè aquest és l'esperit característic de la vida religiosa. Deixem en mans de Déu els fruits de la nostra col·laboració amb Lleida i confiem a Ell els nostres errors i limitacions.

A l'acomiar-nos, ens costa donar per acabada aquesta etapa important de la nostra història i tenim alhora un fort sentiment de gratitud. En aquests 113 anys ens hem donat generosament però també és molt tot el que hem rebut. Gràcies, Lleida!

Gna. Carme Rossell